

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Πνευματική ιδιοκτησία. Καί παρ' ἡμῶν ὑπάρχει ἀνέκαθεν ἡ συνήθεια εἰς τὰ ἐντὸς χρυσοχάρτου ζαχαρωτὰ νὰ προστίθεται καὶ ἐντυπὸν τι δίστιχον, συστηματικώτερον ὅμως ἐγένετο τοῦτο ἐπ' ἐσχάτων ἐν Βιέννῃ, ὥστε καὶ δικὴ προέκυψεν ἐκ τούτου. Οἱ ιδιοκτῆται αὐτοματικῶν μηχανημάτων, εἰς τὰ ὅποια ρίπτων τις μικρὸν νόμισμα λαμβάνει ζαχαρωτὸν ἢ τεμάχιον σοκολάτας, ὅπως καταστήσῃσι μᾶλλον περιζήτητα τὰ ἐμπορεύματά των περιστύλισσον ταῦτα εἰς τεράχιον χάρτου ἐντύπου περιέχοντος στίχους, γνώμας καὶ ἀνέκδοτα γνωστῶν συγγραφέων. Ἄλλ' εἰς ἐκδότης κατήγγειλε τὴν τοιαύτην κλοπὴν τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας καὶ ὁ κάτοχος τῶν αὐτοματικῶν μηχανημάτων καὶ τῶν «φιλολογικῶν ζαχαρωτῶν» κατεδικάσθη εἰς χρηματικὸν πρόστιμον ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

Γυνὴ σώτειρα. Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὸ ἐξῆς γεγονός: Ἡ μὲν Ἀστιγὶς συγγενὴς τοῦ λόρδου Ἀστιγχτον περιδιαβάζουσα παρὰ τὴν ἀκτὴν ἐν Atlantic-City εἶδεν αἰφνης κορασίδα πίπτουσαν ἐκ τῆς προκυμαίας εἰς τὰ κύματα καὶ παρασυρομένην ὑπ' αὐτῶν. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ρίπτεται ὡς ἦτο ἐνδευμένη καὶ δεξιῶς κολυμβῶσα κατορθώνει ν' ἀναστῇ καὶ σώσῃ τὸ πνιγόμενον κοράσιον, ἀφοῦ ἐπὶ στιγμὴν ἐκινδύνευσεν νὰ πνιγῇ καὶ αὕτη ἡ ἰδίᾳ κατακλυσθεῖσα ὑπὸ ὀρμητικοῦ κύματος. Ὅταν ἐπάτησε τὴν ξηρὰν φέρουσα πρὸς τὴν ὀδυρομένην μητέρα τὸ τέκνον τῆς, ἐκείνη ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς ἐκραύασεν: «— ὦ Κυρία, καλὴ μου Κυρία, τί ἡμπερὼ νὰ σὰς κάμω διὰ τὴν τόσῃν χάριν ποῦ σὰς χρεωστῶ;» Καὶ ἡ μὲν Ἀστιγὶς ἀπήντησε μειδιῶσα: «— Νὰ μὲ φιλήσῃ τὸ παιδί σου καὶ θὰ εἶμαι ἀρκετὰ πληρωμένη.» Κατὰ τὴν συγκινητικὴν ταύτην σκηνὴν πληθὺς πολλὴ συνήχθη περὶ τὰς δύο γυναῖκας καὶ ἀνεφύμησε τὴν σώτειραν ἐνθουσιωδῶς.

Μέθη ἐκ νάφθας. Ἐν τινι ἐργοστασίῳ κατασκευῆς καουτσούκ ἐν Βοστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς, ἐν ᾧ ἐργάζονται πρὸ πάντων γυναῖκες καὶ κοράσια, παρατηρήθη ὅτι πᾶσαι αἱ ἐργάτιδες ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἐν καταστάσει μέθης. Γενομένης ἐρεύνης κατεδείχθη ὅτι ἡ μέθη προήρχετο ἐκ τῆς νάφθας, ἥς γίνεται χρῆσις πρὸς καθαρισμὸν τοῦ καουτσούκ. Ὁμολόγησαν δὲ καὶ αἱ ἐργάτιδες ὅτι ἡ εἰσπορὴ τῶν ἀτμῶν τῆς νάφθας ἦτο λίαν εὐχάριστος αὐταῖς καὶ φαίνεται ὅτι ἡ νάφθα πλείοτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ὅπου καὶ τοῦ χασίς, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ προκαλῇ ὄνειρα καὶ νὰ ἐξεγείρῃ εὐάρεστα συναίσθηματα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά. Ὁ κ. Babin, μηχανικός, ὃν προσκλήσει τοῦ κ. Σλείμαν ἐπεμφεν ἡ Γαλλικὴ ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν, εἰς Τροίαν, ἵνα ἐξετάσῃ τὰς ἐκεῖ ἀνασκαφὰς καὶ μετὰσχῇ τῆς συζητήσεως περὶ διαφόρων ἀμφισβητούμενων ζητημάτων, ἐπανελθὼν ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὰ πορίσματα τῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ. Κατὰ τὸν κ. Babin, ἐν τῷ χώρῳ ἐν ᾧ εὗρεν ὁ Σλείμαν τέσσαρας ἐπαλλήλους πόλεις, ἐν αἷς καὶ τὸ Ἴλιον

τοῦ Πριάμου, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπῆρχε πόλις, ἀλλὰ μόνον ἀκρόπολις, διότι ὁ χώρος οὗτος εἶνε στενότατος, δέκα στρεμμάτων μολίς, ἡ δὲ πόλις, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐλληνορωμαϊκὴν περίοδον ἐξτείνετο πρὸς νότον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ λοφίσκου, ὅπου εὗρεθῃσαν αἱ ἀρχαιότητες, ἐν τοῖς ὑποκάτω δὲ τοῦ Ἰλίου τοῦ Πριάμου στρώμασιν, ἐν οἷς ὁ Σλείμαν εὗρε τὰ ἱχνη δύο ἐπαλλήλων οἰκήσεων, δὲν παρατηρήθησαν ἀκόμη ἱχνη πόλεως. Περαιῶν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ὁ κ. Babin, ἐξῆγε τὸν ζῆλον καὶ τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ κ. Σλείμαν ἀδρῶς δαπανῶντος ὑπὲρ ἔργου τὰ μέγιστα χρησίμου εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν.

Ἐπιστημονικά. Ἡ γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἀπένειμεν εἰς τὸν καθηγητὴν Μάρκελον Δυβῶ τὸ γέρας τοῦ Βορδινείου ἀγῶνος, τοῦ ὁποίου θέμα ἦτο ἡ ἐξέτασις τῶν γεωγραφικῶν τοῦ Στράβωνος.

— Ρῶσός τις ἱατρός μετὰ πολυτετεῖς ἐρεύνης καὶ πειράματα ἀνεκάλυψεν, ὅτι τὸ χαλασμένον χαβιάριον διορθώνεται ἀναζυμούμενον μετὰ ψυχροῦ ἀφεψήματος τείου καὶ νωποῦ ἐαίαιου τῆς Προβηγκίας. Αἱ ἀναγράφουσαι τὴν εἰδησιν ταύτην ἐφημερίδες δὲν σημειοῦσιν ὅποια τις θὰ εἶνε ἡ ποιότης τοῦ τοιούτου χαβιαρίου, καὶ ἂν σκοποῦσιν οἱ κατασκευασταὶ νὰ κάμνωσι καὶ ἐξαγωγὴν τοῦ τοιούτου φυράματος εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν.

Θεατρικά: Ἐν τῇ Γαλλικῇ Θεάτρῳ τῶν Παρισίων παρεστάθησαν νὰ Πουλὰκια κωμωδία τοῦ Λαβίς, ἥς μετὰφρασιν ἐδημοσίευσεν ἡ «Ἐστία» ἐν τινι τῶν προηγούμενων τόμων αὐτῆς.

Νεκρολογία. Ἐν Στουτγάρτῃ ἀπέθανεν ὁ Γουστάβος Πρίτσερ, ὁ τελευταῖος ἐπιζῶν ποιητὴς τῆς περὶ τὸν Οὐλανδὸν πλειάδος τῶν Σουηθῶν ποιητῶν. Γεννηθεὶς τῷ 1807, ἐδίδασκεν ὡς καθηγητὴς ἐν γυμνασίῳ τινὶ τῆς γενεθλίου πόλεως αὐτοῦ Στουτγάρτης ἀπὸ τοῦ 1846 μέχρι τοῦ 1872. Ἐγένετο δ' ὀνομαστὸς δημοσιεύσας δύο τόμους λυρικῶν καὶ ἑνὶ τόμῳ ἐπικῶν ποιημάτων πλὴν τούτου ἔγραψεν εἰς τὸ πεζὸν Βίον Λουθήρου, ἱστορίαν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου καὶ ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἰουλίου αἰφνιδίως χιωνώδης καιρὸς ἐνέσκηψεν εἰς Σκωτίαν τὰ ὅρη ἐλευκάνθησαν ὡς ἐν χιμῶνι καὶ οἱ ποταμοὶ ἐξεχειλίσαν ἀπειλοῦντες πλημμύρας.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ψαροπούλα, εἰκὼν Αὐγούστου Καούλβαχ. Τρεῖς σύγχρονοι σχεδὸν ἐξ ἴσου δὲ διάσχησι καὶ δημοφιλεῖς γερμανοὶ ζωγράφοι φέρουσι τὸ ἐπώνυμον τοῦτο, ὧν εἰς ὃ Φρειδερίκος Κάουλβαχ εἶνε πατὴρ τοῦ προμνησθέντος, ὁ δ' ἕτερος Ἐρμαν Καούλβαχ στενὴν ἔχει πρὸς τούτους συγγένειαν. Ὁ ζωγράφος τῆς δημοσιευμένης εἰκόνος γεννήθη ἐν Ἀνσπερῷ τῷ 1850 ἐξπαίδευθη δ' ἐν Μονάχῳ. Ἐκ τῶν ἔργων του, ὧν τὰ πλεῖστα καὶ κάλλιστα εἶνε γυναικεῖα προσωπογραφία ἐν ᾗ

Κιθαρίστρια» ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ Πανακτοῦ, τῆς «Ἑστίας». Ἐκ τῶν σκηνογραφικῶν τοῦ ἀριστοῦ θεωρεῖται ἡ ποιητικωτάτη «Μαγιάτικη αὐγὴ» ἥτις κοιμᾷ τὸ ἐν Δρέσδῃ μουσεῖον.

Στοὰ Ἀδριανοῦ. Ἡ Στοὰ τοῦ Ἀδριανοῦ εἶνε ἐν τῶν μεγίστων ἐν Ἀθήναις ἀρχαίων οἰκοδομημάτων. Κεϊμένη μεταξὺ τῶν ὁδῶν Αἰόλου, Ἡφαίστου, Ἀρεως καὶ τῆς Πύλης τῆς Ἀγορᾶς, περιλαμβάνει ὅλον τὸν χώρον τῆς καίσης παλαιᾶς ἀγορᾶς, τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς, τὸν εἰς πολιτικὰς φυλακὰς μεταποιηθέντα στρατῶνα τοῦ περσικοῦ καὶ πολλὰ ἐργαστήρια. Εἶνε δὲ σχήματος τετραγώνου ἐπιμήκους, ἔχοντας διεύθυνσιν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἔχει δὲ μήκος ἀπὸ δυσμῶν μὲν πρὸς ἀνατολὰς 122 μέτρων, ἀπὸ ἄκτου δὲ πρὸς νότον 82 μέτρων. Τὸ δὲ σχετικῶς ἄριστα σωζόμενον μέρος τοῦ μνημείου τούτου εἶνε τὸ ἀπεικονιζόμενον ἐν τῇ παρουσίᾳ εἰκόνι, ἥτοι ὁ μετώπιος δυτικὸς τοῖχος, ὁ ἀπολήγων εἰς τὴν κυρίαν πύλην τοῦ οἰκοδομήματος, τοῦ ἀντιστοίχου ἀνατολικοῦ τοίχου ὄντος κατεστραμμένου. Εἶνε δ' ἐκτισμένος ὁ τοῖχος οὗτος ἰσοδομικῶς διὰ μεγάλων κανονικῶν πεντελῆτριων λίθων, καὶ πρὸ αὐτοῦ, δύο μόνον πόδας ἀφαστώτες, ἴστανται ἐπὶ τὰ μολύβιθι κίονες ἀσράδωτοι, λίθου φρυγίου, τοῦ προτομοιζόντος· μετὰ ἀλάβαστρον, ἔχοντες ὕψος 8 μέτρων καὶ 60 δακτύλων καὶ διάμετρον 90 δακτύλων. Τὰ ἐπιστύλια αὐτῶν σφίζονται. Κατὰ τὸ πέρασ τοῦ τοίχου ἴστανται προέχων ῥαβδωτὸς κορινθιακὸς κίων καὶ ἡ ἀντίστοιχος αὐτῷ παραστάς, ἀποτελοῦντα μέρος τῆς προπύλου στοᾶς, διότι ἐκεῖ ἦτο ἡ κυρία τοῦ οἰκοδομήματος πύλη. Εἰς τὸ νότιον πέρασ τοῦ τοίχου σφίζονται βυζαντιακαὶ τινες ἀγιογραφίαι, μαρτυροῦσαι ὅτι ἐπ' αὐτὸν ἐστηρίζετο χριστιανικὸν ἐκκλησίδιον κατεδαφισθὲν. Πλὴν τοῦ προμετωπίου τοίχου σώζεται καὶ μέγα μέρος τοῦ ἀνατολικοῦ, κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου, καὶ τοῦ βορείου ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζονται πολλὰ ἀμπαξίδικα ἐργαστήρια τῆς ὁδοῦ Ἡφαίστου. Ἐν δὲ τῷ ἑσωτερικῷ τοῦ οἰκοδομήματος αἱ μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς παλαιᾶς ἀγορᾶς γενόμεναι ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας ἀνασκαφαὶ ἀπεκάλυψαν ἐν μὲν τῷ μυχῷ τοῦ τετραγώνου καθ' ὅλην τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν πολλὰ οἰκήματα, πολλαχοῦ δὲ ἔχνη κίωνων, πλάκας, τεμάχια ἀλαβάστρου, ἀμμοκονίας κλπ., δι' ὧν καταρθώθη ἡ ἀναπαράστασις πληρὴς σχεδὸν τὸ διάγραμμα τοῦ οἰκοδομήματος. Ἐκ τούτου δὲ κατεφάνη ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, ὅπερ κοινῶς μὲν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀπεκαλεῖτο ἀποσώματα Ποικίλη στοὰ, ὑπὸ δὲ τῶν ἀρχαιολόγων Γυμνάσιον Ἀδριανοῦ εἶνε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ ἐξ ἑκατὸν καὶ εἰκοσι κίωνων φρυγίου λίθου στοὰ, ἣν ἔκτισεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανός, περιλαβὼν ἐν αὐτῇ καὶ βιβλιοθήκην. Ὁ Παυσανίας, τάσσωσιν τὴν στοὰν ταύτην ἐν τοῖς ἐπιφανέστατοις τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ἐν Ἀθήναις κατασκευασθέντων κτιρίων περιγράφει ὡς ἐξῆς: «Ἀδριανὸς δὲ κατεσκεύαστο μὲν καὶ ἄλλα Ἀθηναίσις... τὰ δὲ ἐπιφανέστατα ἑκατὸν καὶ εἰκοσι κίονες φρυγίου λίθου πεποιήνται δὲ καὶ ταῖς στοαῖς κατὰ τὰ αὐτὰ οἱ τοῖχοι καὶ οἰκήματα ἐνταυθὰ ἐστὶν ὁρόφω τε ἐπιχρύσῳ καὶ ἀλαβάστρῳ λίθῳ, πρὸς δὲ ἀγάλμασι κεκοσμημένα καὶ γραφαῖς κατακεῖται δὲ ἐς αὐτὸ βιβλία.»

Οἱ τάφοι τοῦ Κεραμεικοῦ. Ἀπὸ τοῦ 1862 ὅτε ἐκ τυχαίας ἀρχαιολογικῆς ἀνακαλύψεως ἤρχισαν αἱ παρὰ τὸ ἐκκλησίδιον τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀνασκαφαί, αἱ μετὰ μακρὰ διαλείμματα μέχρι τῆς σήμερον ἐξακολουθοῦσαι, ἀναθρῶσκεν βαθμικῶς εἰς φῶς ὁλόκληρος ἀρχαία νεκρόπολις, ἡ πέραν τοῦ Διτύλου, ἐν τῷ ἐξῷ Κεραμεικῷ, παρὰ τὴν εἰς Ἐλευσίνα ἄγουσαν Ἱερὰν ὁδόν. Ἡ νεκρόπολις αὕτη, πλὴν ὀλίγων δημοσίων, περιλαμβάνει μόνον ἰδιωτικὰ μνήματα, ὧν τινα ἄριστα τὴν τέχνην,

ὡς τὸ τῆς Ἥγησους καὶ τὸ τοῦ Δεξιλέω. Μέρος τοῦ μοναδικοῦ ἐν Ἑλλάδι νεκροταφείου τούτου παριστάνει ἡ ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας εὐλόγῳ εἰκόνι, ἐν ᾗ ἔξχει, διὰ νεωτέρου δικτυωτοῦ περιφράγματος ἡσφαλισμένον, τὸ μνημα τῆς Δημητριάς καὶ Παμφίλης.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Κακὴ διάγνωσις. Ἐντὸς ἀμάξης τοῦ τροχιοδρόμου Ἀθηνῶν—Φαλήρου κάθηνται δύο νεάνιδες φιλικῶς συνομιλοῦσαι, ὧν ἡ μία ἰσχυρὴ καὶ ὠχροτάτη ἀπέναντι δὲ αὐτῶν κύριος κομψὸς ἐνδεδυμένος περιεργάζεται ταύτην. Εἰς τὴν Καλλιθέαν, ἡ ὠχρὰ νεάνις κατέρχεται καὶ μένει μόνη ἡ ῥιλή της. Τότε δὲ ὁ κύριος χαιρετίζων εὐγενῶς ἐρωτᾷ: — Με συγχωρεῖτε εἶμαι ἰατρός καὶ ἤθελ' νὰ μάθω ἀν' ἡ διάγνωσίς μου εἶνε καλὴ. Ἡ φίλη σας καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἔχει καρδιακὸν πύθμα. — Δυστυχῶς ναί. — Μήπως εἶνε ταχυκαρδία; — Ὅχι· εἶνε ὑπολογαγὸς τοῦ μηχανικοῦ.

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὁ σπóρος τῆς θυσίας παράγει τὸν εὐχυμον καρπὸν τῆς ἀγάπης, καὶ ἐντὸς τῆς ἀγάπης ὑπάρχει πάντοτε ὁ σπóρος νέας θυσίας.

Τὸν πέπλον ὅστις καλύπτει τὸ μέλλον ὕφανεν ἡ χεὶρ τῆς εὐσπλαχνίας.

Εὐκόλον εἶνε νὰ χλευασθῇ ἀγαθὴ πρᾶξις· δύσκολον εἶνε νὰ εὕρῃ μιμητὰς.

ΕΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Ἡ ἰσορροπία τοῦ μολυβδοκονδύλου. Πῶς ἐν μολυβδοκόνδυλον μυτερὸν ἤμπορεῖ νὰ σταθῇ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου, δεικνύει καλλίτερον ἀπὸ πᾶσαν διὰ λόγων ἐξήγησιν ἡ κατωτέρω εἰκὼν.

Ἀρκεῖ νὰ ἐμπηθῇ ἡ λεπὴς μαχαιρίδιον εἰς τὸ ξύλον τοῦ, τὸ δὲ μαχαιρίδιον νὰ κλεισθῇ τόσον ὥστε νὰ κρατῆται ἰσορροπία σταθερὰ διὰ τοῦ βάρους τῆς λαβῆς αὐτοῦ ἥτις φέρεται χρεμασμένη ὑπὸ τὸν δάκτυλον.